

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΦΙΔΟΠΑΤΡΙΑ

Ἐπί πολλόν χρόνον μ' ἐθεώρουν ὡς ἰδιότροπον ἐν τῇ ποιητικῇ νήσῳ Χάλκῃ, ἐνθα συνήθως διέμενον· εἶχον περὶ τὸ τέλος τῆς λεωφόρου Λιβαδακίων οἰκίσκον ᾠκοδομημένον κατ' ἀρχιτεκτονικὴν ὁλως ἰδικήν μου, ἐνθα διέμενον μόνος, μεθ' ἑνὸς ὑπηρετοῦ ὁλόκληρον τὴν ἑβδομάδα πλὴν τῆς Κυριακῆς καθ' ἣν πολλοὶ φίλοι ἤρχοντο νὰ μ' ἐπισκεφθῶσι καὶ με συγχαρῶσι διὰ τὰ νέα ποιήματά μου ἅτινα ἐδημοσίευσον εἰς διάφορα γαλλικὰ περιοδικά, διότι ἀγαπῶ ὑπερβολικὰ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν, ὥσως διῆτι τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τῶν σπουδῶν μου διήλθον ἐν Γαλλίᾳ, εἶνε δ' ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἐπιχειρῶ νὰ γράψω ἑλληνιστί. Καίτοι ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐν τούτοις ἀποφασίζω νὰ σᾶς διηγηθῶ τίνι τρόπῳ ἐνυμφεύθην.

Ἡμῖν υἱὸς μονογενὴς οἱ δὲ γονεῖς μου μ' ἀφῆκαν μεγάλην περιουσίαν καὶ ἔζων κατὰ τὴν φαντασίαν μου ἰκανοποιῶν ὅλας μου τὰς ἐπιθυμίας.

Εἶχον τὴν μονομανίαν τῶν ταξιδίων, συχνὰ δὲ συνέβαινε νὰ ἐγκαταλείπω ἐξαίφνης τὴν Χάλκην καὶ ν' ἀπέρχομαι εἰς τὸν τόπον, ὃν ἡ φαντασία μου μ' ὑπεδείκνυεν.

Ἐν περιλήψει ἡγάπων τὴν ἐλευθερίαν, ἤθελον νὰ εἶμαι ἐντελῶς ἀνεξάρτητος, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ πράττω ὅ,τι ἐπεθύμουν.

Ἡ μεγάλη μου ἀγάπη διὰ τὸ θέατρον μ' ἔκαμνε νὰ διατρίβω ὀλίγους μῆνας τοῦ χειμῶνος ἐν Βρυξέλλαϊκ, Παρισίοις καὶ Ρώμῃ, ἐνθ' ἠδυνάμην νὰ ἴδω παίζοντας τοὺς μεγαλειότερους ἠθοποιούς τῆς ἐποχῆς. Διηρχόμεν δὲ τὰς νύκτας μου εἰς τὸ θέατρον τὰς δὲ ἡμέρας ἐν τοιαύτοις διαφοραῖς μουσεῖοις καὶ βιβλιοθήκαις.

Β΄.

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸν συνῆθη μου περίπατον ἐν τῷ ἐκ πευκῶν δάσει ὅπερ ἐξετείνετο μεγαλοπρεπέστατον ἀπέναντι τοῦ οἰκίσκου μου, ὃ ὑπηρετῆς μου ἐγχειρίζει ἐν δέμα καὶ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἑνα φίλου τοῦ πατρὸς μου. Τὸν φίλον τοῦτον μόλις εἶχον γνωρίσει ἐν τῇ παιδικῇ μου ἡλικίᾳ· καὶ πρὸ πολλῶν ἤδη ἔτων, τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, μοῦ ἔκαμνε τὸ ἴδιον δῶρον καὶ δι' ἐπιστολῆς με προσεκκεῖ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἴδω εἰς Φικιππούπολιν· τὸ δέμα περιεχε διαφόρους ρίζας ἀνθῶν διὰ τὸν κήπόν μου.

Ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν, ἦτο ἡ αὐτὴ πρόσκλησις ὡς πάντοτε, ἀλλὰ τὴν φεραν ταύτην ἐπέμενε περισσώτερον ἀπὸ τὰς ἄλλας διὰ νὰ ὑπάγω.

Ἐσκέθητι ὅτι δὲν θὰ κάμω κακῶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ὑπερὸν ἀπὸ τόσας προσκλήσεις. Ἐλαβὼν τὸν ὁδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων καὶ εἶδον ὅτι τὸ ἐξπρὸς τῆς Φιλιππουπόλεως ἀνεχώρει

εις τὰς 7 καὶ 45 μ.μ. Ἐἰς τὰς 7 καὶ 43 ἡμην εἰς ἓν διμερίσμα πρώτης θέσεως.

Κατευχριστημένος διότι κατείχον μόνος τὸ διμερίσμα ἔλεγεν κατ' ἐμκυτὸν «κί, θά κοιμηθῆς τὴν νύκτα καλὰ καὶ αὐριον θά εἶται ἐντελῶς ἀναπυμένος, ὅταν φθῆται». Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ εἰρμὸς ἦτο ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ ἀκούω ἓνα ὑπάλληλον τοῦ σιδηροδρόμου νὰ λέγῃ «ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, κυρία, γρήγορα» συγχρόνως ἡ θύρα ἤνοιγε καὶ δύο κυρία εἰσῆρχοντο λαβούται θέσιν ἢ μίξ ἀπέναντι τῆς ἄλλης.

Ἰτως δύο ἄνδρες θά μὲ δυστηρέσουν· ἀλλὰ δύο εὐμορροὶ κυρίαί . . .

Ὁ εἰρμὸς ἤρχισε νὰ κινήται ὅτε ἡ νεωτέρα ἐστέναζε παθητικώτατα. Τότε ἡ ἄλλη τῆ λέγει «πρόσεξε μὴν ἀρχίτης πάλιν νὰ κλιῆς διότι θά φθασωμεν καὶ τὸ πρόσωπόν σου θά εἶνε καταπρησμένον ἀπὸ τὰ κλύματα.»

Ἡ νέα ἀφίρει κατὰ πρῶτον τὴν βουλεύεταν τῆς καὶ βλέπω ἓν μελαχροινὸν πρόσωπον ὠραιότατον, ἔπειτα ἐγείρεται καὶ ἀφίρει τὸ ἐπανωφύριον τῆς τὸ ὅποιον διὰ νὰ θέσῃ εἰς τὴν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς θέσιν ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ καναπέ. Τοῦτο μοῦ ἐπέτρεψε νὰ θαυμάσω τὴν μεταξὺ τῶν δαντελλῶν ὀλοστρόγγυλον κνήμην τῆς.

Ἡνοῖξα μίαν ἐφημερίδα διὰ νὰ λάβω ὕψος σοβαρὸν καὶ προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκω ἐξήταζον λεπτομερῶς τὸ δροσερώτατον καὶ λεπτοκαμωμένον πρόσωπόν τῆς.

Εἶχον πάντοτε ἰδιαιτέρην συμπάθειν διὰ τὰς ξανθὰς, ἀλλ' αὐτὴ ἡ μελαχροινὴ μὲ κατέκτησεν ἀμέσως διὰ τῆς χρίτός τῆς καὶ διὰ τῆς ὠραιότητος τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς. «ὦ! τί ὠραίοι ὀφθαλμοί! Ἐπεθύμουν νὰ τοὺς ἐθαύμαζον ἐκ τοῦ πλησίον, κ' ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ὡς ἐσυνεῖθιζον ἐν Χάλκῃ νὰ θαυμάζω τὴν θάλασσαν ἐξηπλωμένους ἐπὶ τῶν βράχων, ἢ τοὺς ἀστέρους οὓς διέκρινε διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν πευκῶν, καθήμενος καὶ ρεμβάζων ὑπ' αὐτάς.

Πόσον ὠρεῖον πρᾶγμα οἱ ὀφθαλμοί! Ἐπ' αὐτῶν τῶν δύο φεγγιτῶν τοῦ προσώπου μας βλέπει τις τὴν ἀντανάκλασιν τῶν διαλογισμῶν μας, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς μας καὶ τὴν καταιγίδα ἧτις μᾶς συνταράττει.

Ἡ νέα ἐρχίνοτο νὰ ἦτο δεκκοκταέτις, ἡ δὲ μήτηρ θά ἦτο ἴσως τεσσαράκοντοῦτις, ἀλλὰ τὸσον καλῶς διατηρουμένη, ὥστε πολλὰ νεία θά ἐξήλευον τὴν τρυφερότητά τῆς.

Ἦρχισε νὰ νυκτώνῃ μεγάλη ἡρεμία ἐπεκράτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον μᾶς κατελάμβανε κόπωσης. Ἐξήτῃσα τὴν ἀδειν νὰ καταδιώξω

τὸ πρκαπέτασμα, μοῦ ἀπήνησαν ἀμρότεραι συγχρόνως «Μάλιστα, κύριε» τὸ ἔκλεισα καὶ ἐξάρωτα εἰς τὴν γωνίαν μου.

Αἱ συνταξιδιώτιδες μου δὲν ἤργησαν ν' ἀποκοιμηθοῦν Ἡ νέα, ἧτις εἶχεν ἐπίσης ζαρώται εἰς τὴν γωνίαν τῆς, ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποκαμωμένη ἐκ τοῦ ὕπνου νὰ τεντώνεται, οἱ πόδες τῆς μὲ ἤγγιζον σχεδόν. Ἐθαύμαζον τὴν σμικρότητα τῶν καὶ τὴν τελειότητα τῆς κνήμης τῆς.

Σποδρὸς πίθος μὲ κατελάμβανε νὰ ἐγγίτω τὸ ὑπόδημά τῆς, ἔστω καὶ μὲ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων μου Ἡμην σχεδόν τρελλός, εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτον σημείον . . . ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ παρεκτραπῶ.

Αἶφνης τολμῆ ἡ μάλλον ἐπιθυμία ἀγκυλωτὸς μὲ κατχλωθάνει. Κίπτω καὶ φέλω τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματός τῆς καὶ ἀμέσως λαμβάνω ἐκ νέου τὴν θέσιν μου κατατυχευμένως.

Νανουρίζομενος ὑπὸ τοῦ κρότου τοῦ εἰρμού, ἀπεκοιμήθην κ' ἐγὼ, ἐξύπνησα δὲ μόλις εἰς Ἀνδριανούπολιν. Εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει. Ἡολούθησα τὰς δύο συνταξιδιώτιδάς μου μέχρι τοῦ μπουφρέ (buffet)· ὁ εἰρμὸς θ' ἀνεχόρει διὰ Φιλιππούπολιν εἰς τὰς 6 π. μ. ἦτο δὲ μόλις ἡ πέμπτη ὥρα.

Γ'.

Κατώρθωσα ν' ἀνέλθω εἰς τὸ αὐτὸ διαμερίσμα, δῆθεν τυχαίως, μὲ τὰς δύο συνταξιδιώτιδάς μου. Ἐξείφνης, ἡ κυρία κύπτει ἀπὸ τὴν θύραν κ' ἐρωτᾷ ἓνα ὑπάλληλον: «ἔχω, κύριε, ἀκόμη καιρὸν νὰ ὑπάγω, ὀλίγον, στὸν μπουφρέ;» ὁ ὑπάλληλος ἀπαντᾷ, ἀφοῦ παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του «Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψετε ἀμέσως». «Θά ὑπάγω νὰ φέρω ὀλίγα γλυκύσματα, λέγει εἰς τὴν θυγατέρα τῆς. Ἀφῆσε τὴν θύραν ἀνοικτὴν διὰ νὰ εὖρω εὐκολώτερον τὸ διαμερίσμα μας. Κατέρχεται, διέρχεται τὰς σιδηρὰς γραμμάς καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν μπουφρέ. ἀλλ' ἐνῶ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐπινέθῃ, εἰς εἰρμὸς εἰσέρχεται μετ' ἐξὸ τοῦ ἡμετέρου καὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐνθα ἦτο ὁ μπουφρέ, καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὀλίγα δευτερόλεπτα παρήλθον, κλείουσιν ἀποτόμως τὴν θύραν τοῦ διμερίσματος καὶ ὁ εἰρμὸς ἐκίνησεν.

Ἡ νέα κατατρομαγμένη καὶ ἀγωνιώσα ἤθλησε νὰ καταβῆ ἀλλὰ τὴν ἐκρίτῃσα ὑποδεικνύων τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐξετίθετο. Ἐξάγει τὴν κεφαλὴν τῆ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα τῆς, ὡς ἐκ τοῦ εἰρμού ὅστις μᾶς διεχώριζε, πίπτει ἐπὶ τοῦ κινετῆ ἀποκαμωμένη καὶ ἀπῆλπισμένη.

— Ἐὰ φανῶ ὀλίγον πέρ' ἐργος ἴσως καὶ ἀγνής, τῆ λέγω, δεσποινίς, νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποῦ πηγαινέτε· ἐν ἀνάγκῃ θά δυνθῶ, ἴσως, νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

— Εἰσθε πολὺ εὐγενής, κύριε, μοῦ ἀπαντᾷ, σᾶς ευχαριστῶ· πηγαινομεν εἰς ἓνα χωρίον περὶ τοῦ δύο ὄρχις μακρὰν τῆς Φιλιππουπόλεως.

Ἡ ἰωνή τῆς ἦτο γλυκυτάτη. Πόσον εἰμεθα ἐγώισται, οἱ ἄνδρες! Κατὰ βάθος ἡμην κατευχαριστημένος διότι ἤμουν μόνος μαζὺ τῆς πολὺ ὀλίγον μ' ἐθῆγεν ἡ ἀπελπισία τῆς καὶ ἡ στενοχωρία τῆς μητρός τῆς.

Εἶχεν ἐξαγάγει λεπτότατον ρινόμακτρον διὰ νὰ στογγίξῃ τὰ δ κρυὶ τῆς ἀτινα ἔχυνεν ἀκαταπαύστως ἐστραμμένη πρὸς τὸ παράθυρον.

Προσπειομένη ὅτι δὲν τὴν ἐδίεπον, παρατηρῶν τὰς ἀστρικτοδὴν διερχομένας ἐξοχὰς.

Ὁ ἥλιος ὑψοῦτο ἤδη μεγαλοπρεπέστατα καὶ ἔρριπτε τὰς ἀκτίνες του ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν καταφύτων λόφων, ζωογονῶν τοὺς ἀμπελώνας, οἵτινες ἐξετείνοντο ἀπέρχοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Διηρχόμεθα λιβάδια καταπράσινα καὶ ποιητικώτατα δάση.

Διέκρινέ τις ἤδη, ὅτι θά κάμῃ ὠραίαν ἡμέραν. Ἡ δρόσος τῆς ἀνοιξέως εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἰπῆρχεν, ἐν τῇ ἐξυπνώτῃ φύσει, ἐν τῷ εὐωδιάζοντι ἀέρι τῆς πρωίας, κάτι τι ὅπερ προῦκάλει τὸν ἔρωτα.

Ὅτε ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπέσυρε τὸ ρινόμακτρον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὸ στριφογυρίζῃ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς μὲ τρόπον νευρικότατον, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ὅτι προσεπάθει παντὶ τρόπῳ νὰ καταπνίξῃ μεγάλην θλίψιν.

Πραγματικῶς δὲν ἤργησε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὰ κλύματα, μάλιστα τὴν φεραν ταύτην μὲ τρόπον ὅλως ἀπελπιστικόν, καὶ τοι προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ὀλολυγμούς τῆς οἵτινες ἀνεσῆκωνον τὸ θαύμασιον στήθός τῆς.

Ἐλυπούμην ὑπερβολικὰ νὰ τὴν βλέπω. Ἦτο ἀρά γε ὁ χωρισμὸς τῆς μητρός τῆς, ὅστις τῇ ἐπροξείει τὴν θλίψιν; Δὲν τὸ ἐπίστευον. Ἐνεθυμῆθην τότε τὴν συνομιλίαν των, ὅτε ἐκίνησα μὲν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως: «Πρότεξε μὴν ἀρχίτης πάλιν τὰ κλύματα...»

Ἀφεύκτως ὑπῆρχεν ἄλλη αἰτία τὴν ὅποιαν ἠγνόουν. Καμμὴ ἐρωτοδουλιὰ πιθάνον. Ἀπεφάσισα νὰ τὸ μάθω. Μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα, ὅλην τὴν ἀπαιτούμενην διπλωματίαν εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Τῆ εἶπον κατὰ πρῶτον τὸ ὄνομά μου διὰ νὰ τῇ ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνην. Τῆ ὠμίλου περὶ τῶν συγγραφῶν οὓς ἐπρότιμων προσπαθῶν οὕτω ν' ἀνοίξω συνομιλίαν.

Κατ' ἀπροσδόκητον τύχην μου, ὠμίλησε περὶ

τῶν ποιημάτων μου, ὧν τὰ πλεῖστα εἶχεν ἀναγνώσει. Ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἤρχισα ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ γίνωμαι γνωστὸς εἰς τοὺς παρακολουθούοντας τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν. Ἡ σύμπτωσης αὕτη, ἐντελῶς ἀνέλπιστος δι' ἐμὲ, μᾶς κατέστησεν ὀλίγον οἰκειοτέρους.

Τέλος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατώρθωσα νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν τῆς.

Ὀνομάζετο Μαρία Δ... ἀδελφὸν δὲν εἶχεν ἀλλὰ μόνον ἀδελφὸν, ἧτις ἦτο νυμφευμένη. Ὁ πατὴρ τῆς, ἀρχαῖος ταγματάρχης εἶχεν ἀποθάνει ἀφίσας μικρὰν περιουσίαν, ἧτις εἶχεν ἤδη πολὺ ἐλαττωθῆ. Συνέζη μετὰ μίαν θείαν τῆς γράϊας, λίαν φιλαργύρου καὶ θρησκομανοῦς, ἧτις ἐξήσκει μεγίστην ἐπιρροὴν παρὰ τῇ μητρί τῆς.

Ἡ θεία τῆς αὕτη εἶχε μέγα ὑποστατικὸν πλησίον τῆς Φιλιππουπόλεως μὲ μίαν ὠραίαν οἰκίαν ἐν ἣ κατόκει ἔχουσα τὰς καλλιτέρας σχέσεις.

Μίαν ἡμέραν τῇ παρουσιάζει ἡ θεία τῆς νέον τινα τρικοντούτη, ἔχοντα προφύραν βουλγαρικὴν, ὡς μελλόνυμφον. Ἦτο πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ δὲν ἦτο τῆς ἀρεσκείας τῆς. Ἐπινῆλθε πολλάκις νὰ τὴν ἴδῃ. Ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Μαρίας τὰ πράγματα εἶχον προχωρήσει τόσον πολὺ ὥστε καὶ ἡ προῖξ εἶχεν ἐτοιμασθῆ ἡ μήτηρ τῆς, λοιπὸν, τῶρα, τὴν ἐπήγαγε παρὰ τῇ θείᾳ τῆς διὰ τὸν γάμον.

Μοὶ προσέθηκεν, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἦτο κατενθουσιασμένη διὰ τοῦτο τὸ συνοικέσιον, διότι δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε βούλγαρος· ἐγὼ ἐπληροφόρηθην ἀκόμη ὅτι εἶναι καὶ μισέλλην διότι αὐτὸς εἶνε ὁ αἴτιος ὅπου ἐκλείσθη καὶ τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου καὶ ὅλοι οἱ ἐλληνόπαιδες πηγαινούν τῶρα εἰς τὰ βουλγαρικὰ σχολεῖα, ὁ δὲ γέρον διδάσκαλος, ὅστις ἔχει τρεῖς θυγατέρας τῆς ἡλικίας μου, σήμερον λιμοκτονεῖ, ὁ δυστυχῆ!

«Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ὑποχρεώσουν νὰ ὑπανδρευθῆτε αὐτὸ τὸ τέρας, τῇ ἀπαντῶ ὠργισμένος, εἶνε ἀδύνατον! Θά εἶνε ἐγκλημα ἐκ μέρους τῆς μητρός σας καὶ τῆς θείας σας».

«Ἄχ, κύριε, μοὶ ἀπαντᾷ, τί θά γείνω ἐκεῖ μὲτ' ἐστὰ χέρια των: Θά μοῦ εἶπουν τόσον πολλὰ, ὥστε θ' ἀναγκασθῶ νὰ παραδεχθῶ ἢ ν' αὐτοκτονήσω, δὲν βλέπω ἄλλην διέξοδον. Θά προτιμήσω ὅμως σᾶς βεβιαθῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ πάρω αὐτὸν τὸν βούλγαρον.

Ἀφοῦ μοῦ διηγήθη ὅλ' αὐτά, ἐστάθημεν ἀμρότεροι ἐπὶ πολλὴν ὥραν σιωπηλοί. Ἐνόμιζον ὅτι πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἦτο προσωποποιημένη ἐπὶ τῆς ἀξιολατρεῦτου αὐτῆς κόρης, ἡ ἰδέα δὲ τοῦ γάμου τούτου ἐλάμβανε διαστάσεις ὑπερβολικὰς ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ἐνόμιζον ὅτι, ἐν ἐπραγμα-

τοποιείτο, οί βούλγαροι θε κατελάμβανον ὄλην τὴν Ἑλλάδα.

Εὐτυχως οὐδεὶς εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ διαμέρισμα μας.

Πρωτὴ ἡ δεσποινὴ διακόπτει τὴν σιωπὴν με φωνὴν τετραγαμμένην

— Ἀντιμιθόλω, κύριε, θὰ μὲ ὑπολάβητε ὡς μίαν φλύκρον καὶ κακοινατεθραμμένην, ἀλλ' ἀδίκως, διότι ὄκλαυτα τόσον πολὺ, καὶ εἶμαι τόσον ἀπληπισμένη ὥστε δὲν εἶμαι ποτὸς οἷα ἤμην πᾶντοτε. Δὲν γνωρίζω τί νὰ γένω. Εἶμαι δὲ λίαν ευχαριστήμενη ὅτι ἔχω τὴν μητέρα μου ἐπειδὴ ἕως ἄτου τὴν ἐπανευρω ἔχω καὶ ῥον νὰ σκεφθῶ τί νὰ κ' ἔχω.

— Ἰστὸν ἀπο πολλὴν σκέψιν, τὴ λέγω με συγκεκριμένη φωνήν :

— Ἡ ἀπέχθε α σὰς εἶναι τόσον εὐλόγος ὥστε οἷος δὴ πο ε καὶ ἂν σκε ἀκούσῃ, θὰ σὰς δικαιολογήσῃ. Πλησιάζομεν, δεσποινίς, εἰς Φιλίππου πόλιν, δηλαδὴ ὁ ἀποχ. ρισμός μας ἐγγίζει· θὰ λυπηθῶ δὲ ὑπερβολικὰ νὰ σὰς ἐγκαταλείψω, διότι οὐδέποτε ἤσθαιθην, τόσον κατὰκαρδὰ τὴν συγχίνισιν, ἢν προξενεῖ ἡ χάρις γυναικός, ὅσον ἀπὸ τινων ὤρων, ἂς διήλθον μεθ' ὑμῶν.

Μὴ δειλιάτε, δεσποινίς δι' αὐτὸ 'ποῦ θὰ σὰς προτείνω, δὲν ἔχομεν παρὰ ὀλίγας στιγμάς. Πηγαίνω εἰς Φιλίππου πόλιν παρὰ τινι φίλῳ τοῦ πατρός μου, ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ με ἀκολουθήσετε. Μὴ φοβεῖσθε δόλο, ἰδοὺ τί σκέπτομαι. Ἄμα φθάσωμεν εἰς Φιλίππου πόλιν νὰ γράψωμεν ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα σας, στὸ χωρὶ τῆς θείας σας καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσωμεν λεπτομερῶς τὴν ἀπόφασίν σας.

Ἐστὲ βεβαία ὅτι θὰ σὰς ὑποδεχθῶν μ' ὄλον τὸ σέβας τὸ ἀρμόζον εἰς μίαν κόρην. Λοιπὸν, δεσποινίς, ἂν μετὰ ταῦτα δὲν σὰς ἀπαρέσκω πολὺ, καὶ μὲ κρίνετε ἄξιον τῆς ὑπολήψεώς σας... καὶ τοῦ ἐρωτός σας, ἡ καρδιά μου καὶ ἡ περιουσία μου, ἂν θελήσετε νὰ τὴν δεχθῆτε, σὰς ἀνέχουν.

Αἱ παρειαὶ τῆς κατεκοκκίνισαν, καὶ οἱ ὠρεῖοί τῆς μεγάλοι ὀρθαλομοὶ ἐλυμπον ἐκ μεγάλης ἐπιθυμίας νὰ μ' ἀκολουθήσῃ.

Ὁ εἰρμός ἐφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Φιλίππουπέλειως, ἐδέησε νὰ καταβῶμεν.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐσκέπτετο τί ν' ἀποφασίσῃ. Κατάρθωτα νὰ τὴν φέρω ἐξω τοῦ σταθμοῦ μετὰ μεγάλης δυσκολίας, διότι ἐδέχετο καὶ συγχρόνως ἤρνετο. Ἐπὶ τέλους, ἐφθίσαμεν πρὸ μιᾶς ἀμάξης, τὴν ὠθῶ ἐλαφρῶς, θέτει τὸν πόδα τῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ κἀθεταί τρέμουσα, ἀνῆλθον κ' ἐγὼ καὶ ἐκάθησα πλησίον τῆς. Εἶπον τὴν διεύθυνσιν, τῷ ἀμαξηλάτῃ καὶ ἐκινήσαμεν.

Δ'.

'Ἄλλ' ἐνῶ ἐπλησιάζομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ φίλου μου ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ ὀλίγον· ἐσκέπτόμην τί θὰ μοῦ ἔλεγε δι' ὅλα αὐτὰ ὁ κύριος; Ἀναστάσιος! (οὕτως ὠνομαζετο ὁ πατρικός μου φίλος) Πῶς θὰ μὲ ὑπεδέχετο με μίαν γυναῖκα! Δὲν ἐγνωρίζον τὸν χαρακτήρα του κ' ἐφοδούμην μὴ εὕρω κανένα ἰδιότροπον ἄνθρωπον.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἤμεθ' ἀπὸ τῆς θύρας του. Μὰς ἐδέχθη με ἀνοικτὰς ἀγκάλας. — Ἰ! τί καλὸς ἄνθρωπος ὁ κύριος Ἀναστάσιος! Ἦτο περίπου πενήτηκοντα ἐτῶν, ἀνύπανδρος, εὐθυμὸς καὶ εὐγενέστατος.

Ὅτε ἡ Μαρία εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν αὐτῇ δωμάτιον εἶμαι μόνος με τὸν φίλον τοῦ πατρός μου, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθην τὰ πάντα.

Ἦτο λίαν φιλόπατρις καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν πράξίν μου.

— Καλὰ ἔκαμες παιδί μου! νὰ μάθῃ ἡ μάνα τῆς νὰ μὴ ἀγαπᾷ τοὺς βουλγάρους!

Ἐγραψα ἀμέσως καὶ μίαν ἐπιστολὴν στὴν μητέρα τῆς, τὴν ὁποῖαν ἔστειλα ἀφοῦ πρότερον τὴν ὑπέβαλα τῇ Μαρίᾳ.

Ε'.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς Φιλίππου πόλιν, περὶ τὴν μεσημβρίαν ἤμεθα ἔτοιμοι νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ἡ ὑπηρετρία μὰς ἀναγγέλλει τὴν ἀφίξιν τῆς κ. Δ...

Ἡ Μαρία ὠχρίασεν· ὀλίγον ἐλείψε νὰ λιποθυμήσῃ.

Ὁ κ. Ἀναστάσιος στρέφει πρὸς τὸ μέρος μας καὶ με ὕρος καθησυχαστικὸν μὰς λέγει νὰ μένωμεν ἡσυχοὶ καὶ ἀναλαμβάνει τὰ πάντα.

Εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ μὰς ἀρίνει τοὺς δύο μόνους.

Ἡ συνέντευξις διήρκεσε πολὺν χρόνον ὅστις μὰς ἐφαίνετο αἰών. Εἰς ἐκάστην φωνὴν τῆς μητρός τῆς ἤτις ἐφθανε μέχρις ἡμῶν ἡ Μαρία ἐταράσσετο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Διὰ νὰ τὴν καθησυχάσω, τὴν ἐλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τῇ ἔλεγον λόγους ἐνθαρρυντικούς.

Αἶφνης ἡ θύρα ἀνοίγει. Ὁ κ. Ἀναστάσιος ἰδὼν ὅτι εἶμεθ' εἰς τοιαύτην θέσιν, ὑποχωρεῖ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ποιῶν σημεῖον τῇ κυρίᾳ Δ... νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ δυστυχὴς! δὲν εἶχε χάσει ἀδίκως τὴν ὠραν του, εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν ὄλην του τὴν εὐγλωττίαν, διότι εἶδομεν ἀπὸ τὴν ἡμίλειστον θύραν τὴν μητέρα καθησυχασμένην, ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς, μᾶλλον ἐξ ἀγαλλιᾶστος παρὰ ἐξ ἀπελπισίας.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ

Παραλαμβάνοντες ἐκ γνωστοῦ Ἀγγλικῆς περιοδικῆς, ὅπερ ἐκάστοτε προτείνει τοῖς ἀναγνωσταῖς του διαφόρους ἐρωτήσεις ἐν διαγωνισμοῖς, μεταφερόμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Οἰκογενείας» τοὺς μᾶλλον ἐπιτυχεῖς ὁρισμοὺς τοῦ «ψεύδους», ὧν ὁ πρῶτος ἔτυχε βραβείου δύο γυναικῶν :

— Τὸ ψεῦδος εἶνε κόνης ριπτομένη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀληθείας.

— Ἡ διπλωματία τοῦ δόλου.

— Γλυκεῖα γλώσσα εἰς δόλιον κρανίον.

— Χρυσὸν νόμισμα ἐκ τοῦ νομισματοκοπέου τῆς πανουργίας.

— Ἐπάγγελμα ἀνευ κεφαλῶν.

— Ὁ λόγος τῆς τιμῆς τοῦ ἀπατεῶνος.

— Χρυσὸν καταπότιον προσφερόμενον ὑπὸ τῶν ἀγυρτῶν καὶ καταπινόμενον ὑπὸ τῶν ἀνοήτων.

— Τρίτον πρόσωπον παριστάμενον ἐν ἐρωτικῇ συνεντεύξει.

— Πειρατικὸν πλοῖον ἀποφεύγον τὴν σημαίαν τῆς ἀληθείας.

— Ἀστεϊότης καὶ δόλος ἐξίσου καὶ φαιδρῶς συγκεκριασμένοι.

— Ἡ ζάχαρις ἡ διδομένη μετὰ τὸ καταπότιον τῆς ἀπάτης.

— Ἡ φιλοσοφία τῶν μωρῶν.

— Προσποιήσις εὐθυμίας.

— Ὁ ἀφρός τῆς ὑποκρισίας.

— Τὸ προσωπεῖον τῆς ἀληθείας, ὅπερ φέρει δ' ἀγγίλους ἀπατεῶν.

— Ὁ ποταμὸς τῆς ὑποκρισίας ρέων μετὰξὺ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀπάτης.

— Ἡ τέχνη τοῦ κλαίειν διὰ τοῦ ἐνόου ὀφθαλμοῦ καὶ καμῆειν τὸν ἕτερον.

— Γαμήλια συγχαρητήρια παρ' ἀντιζήλου.

Ἀναλφάβητος.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

(ἀκροστιχίς)

Τῇ δεσποινίδι Β...

Βασίλισσα στὴν ὠμορφιά, Βασιλική, σὺ εἶσαι
 Ἀφοῦ με χάρι ὁ Θεὸς σ' ἐστόλισε πολλή
 Στὸ περιβάλλει τῆς ζωῆς τὴν εὐωδιά σου χύσε
 Ἴδὲ τῇ φύσει πῶς γελᾷ ὡσὰν ἐσὲ δειλή...
 Λαμπρὸ στεφάνι ὠμορφιάς, ὠραῖο σὲ στολίζει
 Ἴδὸν, καρδιά βασιλική στὰ στήθη σου χτυπᾷ.
 Καὶ ὁ παλιός τῆς σιγανὰ τῇ λύρα μου τονίζει
 Ἡ λύρα μόνο, ναί, αὐτὴ γνωρίζει ν' ἀγαπᾷ!

ΑΛΕΞ Ν. ΚΟΚΚΩΝΗΣ.

Ἡ Μαρία, ἰδοῦσα τὴν μητέρα τῆς ἔκραξε, «μαμό», κ' ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Σὰς ἀφίνω νὰ ἐννοήσετε τὰ ἐπίλοιπα.

Τὸ γέυμα εἶχε κρούσει ἀλλὰ μὰς ἐφάνη νοστιμώτατον.

Εἶχεν ἤδη συμπληρωθῆ μὴν ἀφ' ὅτου ἡ κ. Δ... ἦτο μαζὺ μας.

Ἐσπέραν τινὰ ἤμεθ' ἀπὸ μόνου με τὸν κ. Ἀναστάσιον, ὅστις μοῦ λέγει: «Διάβολε! ξεύρεις ὅτι κ' ἡ μάνα εἶνε νόστιμος».

Τοὺς παρετήρουν ἤδη πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καὶ εἶχον ἐννοήσει ὅτι 'πονύσε τὸ δόντι καὶ τῶν δύο.

Τοῦ ἀπαντῶ λοιπὸν «ἂν θέλεις κάμνομεν τοὺς δύο γάμους συγχρόνως».

*Ἐγινε κατακόκκινος.

Δὲν εἶχον παρέλθει ἕκτοτε δύο ἐβδομάδες καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Χάλκης ἔλεπον ἐκθαμβοὶ δύο ζεῦγη νὰ κάμνουν περίπατον ἐντὸς τοῦ πευκῶνος. Εἶμεθα ὁ κ. Ἀναστάσιος μετὰ τῆς κυρίας του κ' ἐγὼ με τὴν Μαρίαν. Διηρχόμεθα εἰς Χάλκην τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

(Καίρον)

ΚΙΤΣΟΣ.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Τὸ φάρμακον.

*Ἀχ!... ὦχ!... — Τί ἔχεις φῶς μου;—

Τὸ δόντι μου πονεῖ...

*Ἀχ! ποῦνε ὁ γιατρός μου;

*Ἀκόμην νὰ φανῆ!...

*

— Γιατρός; Τί νὰ σου κάνῃ;

Στὸ δόντι ὠφελεῖ,

Κι' ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὸ γιάνῃ

ἓνα θερμὸ φιλί!

*

Γελᾷς; !... γιατί μικροῦλα;

... Σὲ κάθε μου κακό,

Ἡ δόλια μου μανούλα

αὐτὸ ἔχε γιατρικό!...

*

Λοιπὸν στὸ λέω πίσω...

*Ἄν θέλεις νὰ σωθῆς

*Ἐλα νὰ τὸ φιλήσω

Νὰ γιατρευτῇ εὐθύς...

*Ἐν Δημητσάνῃ

Τάκης.

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Κάτω σὲ δένδρο ἔγειρα, σὲ φουντωτὴ ραχούλα
 Πριχουὺ χαράξῃ 'ς τὸ βουνὸ ἢ δροσερὴ αὐγούλα
 Κ' ἐκύτταξα τριγύρω μου ὅμοια μὲ νύφη ἀφράτη
 Τὴν πλάσι ποῦ κοιμότανε σ' ὁλόδροσο κρεββάτι
 Κ' ἐπρόσμενε τὴ χαραυγὴ 'ς τῆς ἀκρῆς νὰ ροδίση
 Κι' ἀπ' τὸν βαρὺ τὸν ὕπνο τῆς γλυκὰ νὰ τὴν ξυπνήσῃ!

Ἡ χαραυγὴ δὲν ἀργήσῃ 'ς τῆς ἀκρῆς νὰ προβάλλῃ
 Μὲ τῆς πολλαῖς τῆς ὠμορφιαῖς καὶ μὲ περίσσια κάλλη
 Κ' ἡ πλάσι ροδοκόκκινη, διαμαντοφορεμένη
 Σηκώθηκ' ἀπ' τὸ στρώμα τῆς, δροσατῆ, μυρωμένη.

Μύρια πουλάκια τοῦ βουνοῦ μὲ τὴ γλυκὴ λαλιά τους
 Τὴν χαιρετοῦνε μὲ χαρὰ ἀπ' τὴ μικρὴ φωλιά τους
 Κι' ἀπ' τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τ' ἀστέρια χρυσομένα
 Ὡς τὴν ὠμορφιά τῆς χάνονται καὶ σβύννουν ἕνα—ἕνα

Ἐκεῖ, 'ς τὴ ρίζα τοῦ δεντροῦ, ποῦ ἤμουνα γυρμένος
 Καὶ τῆς αὐγῆς τὸ ξύπνημα θωροῦσα μαγευμένος
 Θυμήθηκα τὴ χαραυγὴ τῆς νεότητός μου, 'ς τ' ἀλήθεια
 Καὶ μοῦ ῥθε ἀναστέναγμα βαθὺ ἀπὸ τὰ στήθεια

Εἶπα : — Κ' ἐγὼ 'ς τὰ νειάτα μου, 'ς τοὺς πρώτους μου τοὺς χρόνους
 Δὲν ἔννοιωθα 'ς τὰ στήθη μου καύμους, μαράζι, πόνους,
 Μὰ τώρα, ἀπὸ τὰ χεῖλη μου τὸ γέλοιο ἔχει φύγει
 Καὶ τὴ χαρὰ τῆς νεότητός μου ὁ στεναγμὸς τὴν πνίγει . . .

Κι' ἀπὸ τὸ μάτι μου 'ς τὴ γῆ ἐκύλισ' ἕνα δάκρυ! . . .

Ὁ ἥλιος τώρα ἔχει ὄγῃ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴν ἀκρὴ
 Καὶ μὲ θυμὸ ἀρχίζει

Δένδρα καὶ πέτρες καὶ βουνὰ νὰ καίῃ, νὰ φλογίζει
 Καὶ τὸν δροσάτο ἔλατο ποῦ ἔμενα σιμά του
 Τὸν βλέπω μὲ παράπονο νὰ γέρνῃ τὰ κλαδιὰ του.

— Ἀχ! πόσο μοιάζει δένδρο μου ἢ μοῖρά σου μ' ἐμένα! . . .

Εἶχα ἐγὼ χαμόγελο, καὶ σὺ δροσάτα κάλλη
 Ἀλλὰ σ' ἐμένα ἡ χαρὰ καὶ ἡ δροσιά σ' ἐμένα
 Σὰν ἀστραπὴ πέρασανε καὶ ὀθύσαν πίσω πάλι . . .

Γιὰ ὅσνα ὅμως χαραυγὴ καὶ πάλι θὰ φωτίσῃ
 Μὰ 'ς τὴ δικὴ μου τὴν καρδιὰ χαμόγελο θ' ἀνθίσῃ ;

(Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ θαυμασίου ὄρους Βυτίνης)

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

“ΞΥΣΟΥ,”

ΑΣΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΙΣ **“Ο ΓΕΡΟ - ΞΟΥΡΗΣ,”** ΜΟΥΣΙΚΗ **ΣΠΥΡΙΑ ΚΑΙΣΑΡΗ**
 Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Παράρτημα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22 φύλλου τῆς «Οἰκογενείας»)

Allegretto

Ὁ - που κι' ἄν πᾶς, κα λέ, ἄ-

λή-θεια, τώ ρα, Στὸ δια-βο λό το πο, Σ' αὐ-

τῆ τῆ χῶ - ρα, τὸ ξύ-σου ἀπ' ὄ-λαις

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

της με - ριαίς χτυ πᾶ σταυτί σου· τι-

ριμ μπιμ μπιμ, ξύ-σου! τι - ριμ μπιμ μπιμ, ξύ-σου! τι-

ριμ μπιμ-μπιμ, ξύ-σου! "Αχ! τι-ριμ-μπιμ μπιμ, ξύ-σου

D.C.

Οί νέοι καί ἡ νηαίς
 Κ' ἡ γρηαίς ἀκόμα
 Μιά λέξι ἔχουνε
 "Ολοι 'ς τὸ στόμα
 Κι ὅπου περάσης καὶ σταθῆς
 'Ακούει τ' αὐτί σου:
 Τριμπιμπίμ... Ξύσου! (τρὶς)
 "Αχ! τριμπιμπίμ... Ξύσου!

Σὰν πιῆς καμμά σταλιά
 Καὶ σὰν μεθύσης
 Κ' ἐκεῖ ποῦ περπατᾶς,
 Παραστρατήσης,
 'Αλλοίμονό σου! 'Σ τὴ στιγμή
 'Ακούει τ' αὐτί σου:
 Τριμπιμπίμ... Ξύσου! (τρὶς)
 "Αχ! Τριμπιμπίμ... Ξύσου!

Μὰ κι ἂν δὲν πιῆς, καλέ,
 Σταλιά ρετσίνα,
 Μόν' βγῆς περίπατο,
 Μέσ' 'ς τὴν 'Αθήνα,
 Καὶ πάλι ἀπ' ὄλα τὰ στενά
 'Ακούει τ' αὐτί σου:
 Τριμπιμπίμ... Ξύσου! (τρὶς)
 "Αχ! τριμπιμπίμ... Ξύσου!

Εἰς τὴν Δαλαμανάραν τοῦ "Αργους, φύονται ἀγ-
 κινάροι ζυγίζουσαι μίαν ὀκτῶν. — Εἰς το παρὰ τὸν
 Δομοκὸν χωρίον Καστανιαίς, γίνονται φασούλια δύο
 πήχεων καὶ εἰς τὸ Αὐλάκι τῆς Λαμίας γίνονται
 καρπούζια εἴκοσι ὀκτῶν — Εἰς τὸ Ναύπλιον ἡ
 μπῆμιες, πωλοῦνται πρὸς 5 λεπτὰ αἰ 100!

"Απεβίωσεν ὁ Σαρτίνσκη πασᾶς, πρώην Γεν.
 διοικητῆς τῆς Κρήτης.

"Επὶ 1000 ἀνθρώπων ἐν 'Αγγλία, 7 ὑποβάλ-
 λονται εἰς πρόστιμον, ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους, ἕνεκα
 μέθης.

Τὸ Ξύσου τοῦ φίλου κ. Ν. Κοτσελοπούλου
 ἐγένετο δημοφιλέστατον ἐν Τριπόλει. Τὸ ἐνωρχή-
 στρωσε κάραυτα ὁ διεθυντῆς τῆς ἐκεῖ δημοτι-
 κῆς μουσικῆς καὶ ἐπαίχθη τρίς κατὰ τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν, κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν. Ξύσου καὶ
 πάλι Ξύσου!...

Οἱ μετεωρολόγοι βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ ψυχρότερα
 ὥρα τοῦ μεσονυκτίου εἶναι ἡ μεταξὺ τῆς τετάρτης
 καὶ τῆς πέμπτης τῆς πρωίας.

Προσελῶς θὰ δημοσιεύσωμεν «περιγραφή» τα-
 ξειδίου, ῥομαντικῶτάτην. Τίνος; Μαντεύσατε τον.

Εἰς ἀπόστασιν 400 μέτρων, τὸ ἀνάστημα τοῦ
 ἀνθρώπου φαίνεται κατὰ τὸ ἐν τέταρτον τοῦ πραγ-
 ματικῷ.

* "Η εἰς Σιβηρίαν ἐξορία τῶν ἐν Ρωσία κακουρ-
 γούντων πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ παύσῃ.

* Διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος ὁ κ. Εὐγένιος
 Δεπάστας.

"Ανὰ πᾶσαν ὥραν, ἀναχωροῦσιν ἐκ Λονδίνου
 πλείονες τῶν 100 σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι

* * Προῦδιδιάσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ διεθυντοῦ τοῦ
 "Εθν. Τυπογραφείου καὶ Λιθογραφείου, ὁ τέως τμη-
 ματάρχης κ. Φ. Ἀντωνόπουλος.

Δύω μόνον ζῶων ὁ ἐγκέφαλος εἶναι βαρύτερος
 ἀπὸ τὸν τοῦ ἀνθρώπου τῆς φαλαίνης καὶ τοῦ ἐλέ-
 φαντος.

"Εκρηξίς ἐγένετο εἰς τὸ Πυριτιδοποιεῖον Μωρε-
 τίνῃ. "Η ζημία ἐλαχίστη. Οὐδεὶς ἐφρονεῦθη, οὐδ' ἐ-
 πληγώθη τις.

* * Ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ των, οἱ Παρίσιοι
 φιλοξενοῦσι τετραπλάσιον ἀριθμὸν ξένων ἀπ' ὅσους τὸ
 Λονδῖνον.

Εἰς ὅλους ὅσοι μᾶς ἀποστέλλουσι ποιήματα καὶ
 λοιπὰ πρὸς δημοσίευσιν, μᾶς εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπα-
 τῶμεν, καὶ ἀμέσως, ὡς ἀπαιτοῦσιν, ἂν θὰ δημοσιευ-
 θεῖν ἢ ὄχι. Λαμβάνομεν τόσα πολλὰ ὥστε μόλις μᾶς
 μένει καιρὸς νὰ ριψώμεν ἐπ' αὐτῶν ἐν βλέμμα "Οσα
 εἶναι ἀξία δημοσιεύσεως θὰ δημοσιευθοῦν, ἀλλὰ, τότε;
 Δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν. "Ο χώρος εἶναι μικρὸς
 καὶ αἱ ἀπαιτήσεις μεγάλοι. Λέγομεν: ἀπαιτήσεις,
 διότι κάποιος, εἰς τινὰ πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴν του
 ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς: "Απορῶ πῶς δὲν ἐδημοσεύθη..."

Μὴ ἀπορεῖτε, κύριοι, ἡ ἰδιότης τοῦ συνδρομητοῦ
 οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τῆς τοῦ συνεργάτου ἐφη-
 μερίδος τίνος. "Ημπορεῖ κάποτε ἡ διεύθυνσις νὰ παρε-
 βλέψῃ καὶ νὰ καταχωρίσῃ ποιημάτων τι, οὐχὶ ἕνεκα
 τῆς ἱξίας του, ἀλλ' ἕνεκα ἄλλων λόγων, ὅπερ οὐχὶ
 ἀπαξ ἐπραξεν ἡ «Οἰκογένεια», ἀλλὰ τὸ ἀπαξ
 γενόμενον δὲν δίδει δικαίωμα εἰς ἀπαιτήσεις διὰ τὸ
 μέλλον. Τὰ ἀνωτέρω γράφομεν μετὰ μεγάλῃς μας

λύπης, ὅτι ἐντὸς μόνῃς τῆς παρελθούσης ἑβδομά-
 δος ἐλάβομεν περὶ τὰς 15 ἐπιστολάς, κατὰ τὰ τέσ-
 σαρα πέμπτα σχεδὸν ὁμοίας πρὸς ἀλλήλας, ἀνορθο-
 γράφους, ἀσυντάκτους, μὲ ποιήματα μακροτελέστατα
 καὶ ἀπαιτήσεις οὐχὶ πολὺ λογικὰς

"Αργότερα, πῶς νὰ αὐξήσωμεν τὴν ὕλην τῆς
 «Οικογενείας» κατὰ 4 ἐτι σελίδας, ὅπως εὐρίσκωσι
 θέσιν ἐν αὐτῇ καὶ οἱ μὴ ὄντες μὲν καλοὶ διηγηματο-
 γράφοι καὶ ποιηταί, ἀλλὰ παρεχόμενοι ἐλπίδας νὰ γεί-
 νωσι τοιοῦτοι, μὲ τὸν καιρὸν. "Η «Οικογένεια» θὰ
 θεωρῆ καύχημά της νὰ βγάλλῃ τσι ράκια, ἀλ-
 λά... τὸ μὲν πνεῦμα πρῶτον, τὸ δὲ βλακύνειον... σκριπ!

"Απὸ τὴν Σιύρνην ἐλίθοιεν χθὲς δύο ἐπιστο-
 λὰς.. μὴ τρυπημένας. Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀποστολεῖς
 ὅτι θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς αὐτούς μετὰ ἑνδεκά ἡμέ-
 ρας, ὅτι τῶρα οὔτε νὰ τὰς ἐγγισώμεν τολμώμεν.

"Αβίζο διὰ τὸ ἱεροσυνέριον.

* * Φθισίε με, ἔλεγεν ὁ κ. Φρεισάκουλος πρὸς
 τὸν κ. Μυταράκη.

— Γιατί νὰ σὲ φθίσω;

— Γιατί ἔχω λόγιχα.. Καὶ ἄμα φορηθῶ μου πε-
 ρᾶ 'ς τὴ στιγμή..

— Καλά! (μετὰ δυνατῆς φωνῆς) Δάνειτέ μ'
 ἑκατὸ δραχμαίς.

— "Ε;.. Εὐχαριστῶ, μου πέρατε.

Διαβότης.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

"Οσες φορές σ' ἀπάντησα
 λουλουδι ζηλευτό μου
 τόσες φορές ἐστέναξα
 ἀπ' τὸν πολὺ καῦμό μου.

Σ' ἐκύτταζα, τὰ δάκρυα
 μου ἔρχονταν 'στὰ μάτια
 ἐλπίδα μου φαινόσουνα
 ποῦ γίνονταν κομμάτια.

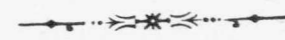
"Η χάρες ποῦ ἐλάμπανε
 ἢ φλόγα τῆς μορφῆς σου,
 τὰ ψεύτικα σου χρώματα
 τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς σου.

"Εσδύνναν μου ἐφαίνονταν
 σὰν ἄνθη μαραμένα,
 σὰν φύλλα τὸ φθινόπωρο
 ἀπ' τὸ βορεῖά διωγμένα.

14 Μαΐου 1893.

III. BP.

ΦΕΥΓΩ

Ἐς τὴν ξενιτεμένη φίλη μου Εὐ...

Φεύγω, πουλί μου, καὶ μαζί μ' ἐμέ ταῖς λύπαις παίρνω
Ἐσὲ ἀφίνω τῆς χαρᾶς, τὰς τέρψεις, τὰ παιγνίδια·
Ἐ τὴ μοναξιά τῆς ξενιτεμένης τὸ νοῦ μου θὰ σὲ φέρνω
καὶ θὰ νὰ ζῶ μὲ τὰ παλῆα τῆς νεότητός μου στολίδια

Οἱ στεναγμοί μου ἄς γενοῦν τῆς θάλασσας ἀγέρι,
νὰ πέφτῃ ἐπάνω σου γλυκά, γλυκά νὰ σ' ἀερίζῃ,
καὶ ἡ δροσιά τὸ δάκρυ μου ἔς τὴν ὄψιν σου ἄς φέρῃ
καὶ ἀντὶ φωτιά κι' ἀνάθεμα γλυκὰ ἄς σὲ δροσίζῃ.

Φεύγω, ἀγάπη μου, καὶ ἡγέα, γιὰ πάντα σοῦ ἀφίνω
καὶ ὅσαις πίκραις μ' ἔκαμες γιὰ σὲ νὰ ὑποφέρω,
κι' ὅσα φαρμάκια ἀδιάκοπα ἀφ' ὅτου σ' εἶδα πίνω,
σ' ἐσὲ νὰ γίνουνε χαρᾶς νὰ ταῖς γρηκῶ νὰ χαίρω.

Φεύγω, φεύγω, τὸ πλοῖον συρίζει
μ' ἀναμένει σκληρὰ ξενιτεία,
Φεύγω... χαίρε!... αὐτὸ μ' ἀπελπίζει,
Ἐχε ἡγέα τῆς καρδιάς μου καρδιά.

Καδράκι.

ΖΕΤΤΑ

Ἐπὶ τῶν μεγάλων προγραμμάτων τῶν κρεμαμένων ἐξώθεν τῆς ἀμάξης ὠνομ ζετο : Δεσποινὶς Ἀντωνία, ὑπονοθετικὴ ἐπιτηδευοτάτη.

Ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἐκάλει Ζέτταν· τὸ κύριον αὐτῆς ὄνομα ἦτο Σωσάνα.

Ἡ Σωσάνα ἦτο νεαρωτάτη χαρίεσσα κόρη, μετρίου ἀναστήματος, μὲ ὠρὰν συμπαθησάτην χροιάν καὶ μακρὰν μεταξώδη μέλαιναν κόμην τὴν ὁποῖαν ἄφινε συνήθως κυματίζουσαν ὁσάκις μετεῖχε τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Τὸ κανονικὸν πρόσωπόν τῆς ἦτο γλυκύτατον· βλέπων δὲ τις αὐτὴν περιβεβλημένην ἀπλῆν ἐσθῆτα σκοτεινοῦ χρώματος μὲ τὸ δίκην σωφρονιστάτης ἀπλοῖκῆς ἐργατικῆς βადισμά τῆς, οὐδέποτε ἤθελε μαντεύσει τὸ θαυμάσιον αὐτῆς ἐπάγγελμα.

Ἡ μήτηρ τῆς, κυρία Φλώρα δὲν ὁμοιάζεν οὐδ' αὐτὴ πρὸς τὰς λοιπὰς συναδέλφους τῆς. Οἱ τρόποι τῆς ἦσαν τόσο εὐγενεῖς, τόσο διακεκριμένοι ὥστε εἴλκουν τὸ κοινόν, ὅπερ ἀθρόον συνέρρεε μὴ δίδον τὴν προσοχὴν εἰς τὴν οὐκ ἀλάμην τῆς ἀγγελίας ὅσην εἰς τὸ ἐνδοιάζον ἐκεῖνο μικρὸν ἐσωτερικόν.

Ἡ ἀμαξία βεβαμμένη φαῖα, μὲ λεπτοτάτην χρυσὴν γραμμὴν διήκουσαν καθ' ὅλον τὸ μήκος αὐτῆς.

Ἐμπροσθεν τῆς ἀμάξης ὑπῆρχε μικρὸς ἐξώστης καὶ ἐπ' αὐτοῦ κιβώτια ἐντός τῶν ὁποίων εἶχον φυτεῦσαι τροπαίολα καὶ ἄλλα διάφορα

φυτὰ ἅτινα περιερίσσαντο εἰς σιδηρὰ ἐλάσματα καὶ μετέπιπτον ἐκ τῆς ὀριφῆς εἰς βότρους ἀνθισμένους.

Β'.

Αἱ δύο γυναῖκες διῆγον βίον πολὺ περιωρισμένον, ἄτε μὴ συμφωνοῦσαι πρὸς τὰς λοιπὰς συναδέλφους τῶν καὶ γείτονάς τῶν. Οὐχ' ἦττον δὲν ἦσαν καθ' ὀλοκληρίαν ὑπερήφανοι τοῦναντίον μάλιστα δι' ὅλους ἦσαν καλαὶ καὶ περιποιητικαί. Τιοιουτοτρόπως οἱ γνωρίζαντες αὐτὰς ξένοι τὰς ἡγάπων εὐλιχρύνοντες.

Ἐπῆρχε, μετὰ τῶν γνωρίμων τῶν νέος τις, στενωῶ συνθεθεμένος μετὰ τῆς Ζέττας καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἡλικίας εἴκοσιν καὶ δύο ἐτῶν, τὸ ἐπάγγελμα γυμναστῆς ἐντός μεγάλου ἵπποδρομίου μιᾶς εταιρείας ἐχούσης τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τῆς κυρίας Φλώρας πρόγραμμα.

Ὦνομάζετο Ἰάκωβος ἀλλ' ἐπὶ τῶν προγραμμάτων τὸν ἔγραφον Τζάκι. Ἡ κατακτώτα αὐτοῦ καλλονὴ κατεγοήτευε καὶ τὰς μᾶλλον ἀπαθεῖς καρδίας. Ἐν τῷ βλέμματι τοῦ ὑπῆρχε μεγίστη θερμότης, τὸ δὲ μεϊδιάμα του διέκρινε σύνεσις. Ἀρρητον δὲ ἐνέκλειον τρυφερότητα τὸ τε βλέμμα του καὶ τὸ μεϊδιάμα του ὁσάκις οὗτος ὠμίλει πρὸς τὴν Ζέτταν.

Γ'.

Εἰς τὰ στήθη του ἐνέκλειε βυθύτατον ἔρωτα διὰ τὴν γλυκεῖαν ἐκεῖνην μελαγχροινὴν ἥτις οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὰς λοιπὰς γυναῖκας, ἄς ὁ Ἰάκωβος συνήντα κατὰ τὸν ἐν τῷ ὑποδρομίῳ βίον του. Πλησίον ἐκεῖνης ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῆ, ἐν δὲ γλυκῷ μεϊδιάμα τῆς ἡ καὶ ἡ παραμικρὰ καὶ ἀναξία λόγου ὑπ' ἄλλου θεωρουμένη φιλοφρόνησις τῷ δεσκέδαζον καὶ τὰ μᾶλλον μελαγχολικὰ νέφη τὰ τὴν καρδίαν του κατακλύζοντα.

Ἐπῆρχεν ἐν τῇ Ζέττα τοιοῦτον ἄρωμα χρηστότητος, τοιοῦτοι διακεκριμένοι τρόποι, οἵτινες τὸν ἐξέπληττον, καίτοι τῷ ἐφάνοντο πολὺ φυσικαί. Ὅθεν, ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἦτο λίαν εὐχάριστος καὶ ὑπέροχτος εὐτόχημα δι' αὐτὸν ν' ἀγαπηθῇ πρὸς τῆς γλυκεῖας ταύτης κόρης καὶ οὐδέποτε ν' ἀποχωρισθῇ ταύτης.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν βιοποριστικὴν κατάστασιν του δὲν ἐπέπνευε αὐτὴν φρόδους, καθ' ὅσον ἱκανοποιεῖτο ἀρκούντως, ἐάν δὲ μάλιστα ἀπεφάσιζε νὰ μετεβῇ εἰς τὰ περιώνυμα ἵπποδρομια τῶν μεγαλοπόλεων εἰς τὴν Λυών π.χ. εἰς τοὺς Παρισίους, θὰ ἐκέρδιζε πλεῖστον. Καὶ θὰ ἦτο εὐχάριστος νὰ ἔχῃ ὡς σύζυγον τὴν χαρίεσαν ἐκεῖνην μικρὰν, παρὰ τῇ ὁποῖα θὰ εὕρισκε βε-

βαίως ἀνακούρισιν τῶν ἐκ τοῦ ἔργου του πολλῶν μόχθων.

Συχνότατα ὁ Ἰάκωβος διετύπου πρὸς τὴν Ζέτταν τὰς προθέσεις του : Τὴν ἡγάπα τόσο ! δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ αὐτὴ ὀλίγον ;

Ἄλλ' ἡ Ζέττα πάντοτε ἤκουεν αὐτοῦ σιωπῶσα καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένη οἶοναί θέλουσα νὰ εἴπῃ «Ναί.»

Μετὰ δὲ τὸ πέρας ἐκάστης ἐξομολογήσεώς του τῇ ἀπῆθυσεν ἱκετευτικῶς τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Θελεῖς νὰ γίνῃς σύζυγός μου Ζέττα ;
Αὕτη δὲ πλήρης σιχαρότητος τῷ ἀπεκρίνετο.

«Ὅχι.»

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐξεπλήσσετο.

— Διατί ὄχι ; μήπως δὲν δίδεις πίστιν εἰς τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου, μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷς ;

— Ἐξ ἐναντίας, ἀπῆντα ἡ Ζέττα χαμηλῇ τῇ φωνῇ, σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ ὑπανδρευθῶ.

Πάντοτε ὁμοῦ ἀπέφραγε νὰ εἴπῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀρνήσεώς τῆς.

Δ'.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ κ. Φλώρα ἐπέπληττε τὴν θυγατέρα τῆς ἀρνούμενην τὴν χεῖρα τοῦ φιλοτίμου ἐκεῖνου νέου.

— Ἀκουσον, μῆτέρ μου, εἶπεν αὐτῇ, λατρεύω τὸν Ἰάκωβον καὶ οὐδενὶ ἄλλῳ θὰ δοθῇ ἡ καρδιά μου· δὲν στέργω ὁμοῦ εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ συμβίωσιν ἕνεκα τῆς ἐξῆς αἰτίας.

Καὶ ἤρξατο ἀφηγουμένη.

— «Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν εἶχομεν μεταβῆ εἰς τὸ ἵπποδρομῖον εἶδον, μικρὸν μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἰακώβου, πάσας τὰς ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ εὐρισκομένας γυναῖκας νὰ λαμβάνουσι τὴν διόπτραν των καὶ νὰ τὸν παρατηροῦν μετ' ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, μεϊδιῶσαι πρὸς αὐτὸν ὡσανεὶ ἤθελον νὰ ἐλκύσωσι τὸ βλέμμα του διὰ τῶν καταγωδῶν καὶ παρατεταμένων χειροκροτημάτων των.

Ἐφείλον νὰ ὑπερηφανευθῶ, δὲν ἔχει οὕτως ; ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅν εἰροκρότου μὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι δὲν ἔχω νὰ εἴπω ἢ μίαν μόνον λέξιν ὅπως γίνω σύζυγός του. Ἐν τούτοις μῆτέρ μου, πιστευσον, ὅτι ἡσθάνομην τρομερὰν ζηλοτυπίαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἂν δὲ μοὶ ἦτο δυνατόν θ' ἀπέσπων τὰς διόπτρας τῶν γυναικῶν ἐκεῖνων ! Ἀφ' ὅσα ὑπέστην τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἀνεληγίστην, τί θὰ ὑφιστάμην εἰσέτι ἂν ὑπανδρευθῶν αὐτόν.

Βλέπεις μῆτέρ μου, εἶναι πολὺ ὠραῖος· καὶ

ἂν τις ἐκ τῶν γυναικῶν ἐπιχειρήσῃ ποτὲ νὰ μοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ, ὅταν οὗτος θὰ ἔχῃ κορεσθῇ ἐκ τοῦ ἔρωτος μου, ἀναμφιβόλως θὰ ὑποπτῶ τὸν ἐκ μαρκαμοῦ οἰκτρὸν θάνατον. Ὅθεν μῆτέρ μου συμφωνεῖς, πιστεῦω, καὶ δικαιολογεῖς τὴν ἀποποιήσιν μου.

Ε'.

Μεθ' ὅλην τὴν ἐπίμονον ταύτην ἀρνήσιν τῆς Ζέττας, ὁ Ἰάκωβος ἐσύχναζε καθ' ἐκάστην. Δὲν ὠμίλει περὶ οὐδενὸς πλέον πρὸς τὴν Ζέτταν γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων ὅτι προσέκοπταν εἰς ἀκλονητον θέλησιν. Οὐχ' ἦττον μίαν μόνην φωνὴν τῇ εἶπε τὰ ἐξῆς :

— Λοιπόν, φιλετάτη Ζέττα, ἐξικολουθεῖς νὰ μοὶ ἀρνήσῃς τὴν χεῖρά σου ; Ἔγω ἐν τούτοις θεβχικὰ ὅτι ἐγὼ τοῦλάχιστον, οὐδέποτε θὰ ἐπιρεσθῶ ὑπ' οἷος δήποτε ἄλλης καλλονῆς. Ἐάν δὲ ποτε μεταβάλλῃς γνώμην δὲν ἔχεις ἢ νὰ μετῆνης τὴν χεῖρα καὶ μοὶ εἴπῃς. «Συζευχθώμεν». Τότε θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν θνητῶν.

Οὕτως, ἐκθέσας τὰς ἰδέας του ὅλως σαφῶς καὶ ἀπλῶς ὁ Ἰάκωβος, μετέβηκεν ἔκτοτε ὡς ἀδελφὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Κατὰ τὸ ἔκρ. ἐκεῖνος, ἔσπειρε εἰς τὰς ἐπὶ τῷ ἐξώστου γάστρας, φυτὰ, ἐκεῖνος διηυθέτει τὰ ἐλάσματα καὶ προστέδενε τοὺς τρυφεροὺς κλώνους. Ἐπι δὲ, αὐτὸς οὗτος, καθ' ἐκάστην ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐκόμιζεν ἄνθη τῇ Ζέττα, γνωρίζων ὅτι αὐτὴ τὰ ἡγάπα πολὺ. Καὶ ὁντως, τὰ ἄνθη ταῦτα ἦσαν ὁ μόνος στολισμὸς τῆς Ζέττας.

ΣΤ'.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον. Ἡ νεκρὴ κόρη ἠρίθμει ἡδὴ εἴκοσιν ἀνοίξεις, ὁ δὲ Ἰάκωβος, εἴκοσι καὶ ἕξ.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἰάκωβος εἶχε χορηγήσει εἰς τῆς τῶν φίλων του εἰσιτήρια εἰσόδου ἕνα περυσθῶσι κατὰ τὴν παράστασιν ἧς θὰ μετεῖχε.

Ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα μιᾶς μεγάλης παραστάσεως ἐν ἣ δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος ἡ Ζέττα ὡς ὑπονοθετικὴ, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἐστολισμένῃ ὅσον ἡδυνήθησαν κάλλιον, ἡ Ζέττα μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, μετέβησαν ἐνωρίτατα εἰς τὸ ἵπποδρομῖον.

Ἡ κυρία Φλώρα ἀπεθύμαζε τοὺς ἵππους, τοὺς ἱστοταθμιστάς, τοὺς γελωτοποιούς καὶ τοὺς πολυμαθεῖς κύνας· ἡ δὲ Ζέττα ἐξ ἐναντίας, διελογίζετο ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο γεγραμμένοι ἄνωθεν τοῦ προγράμματος καὶ οὐτινος ἢ ποικίλη ἐτοιμασία ἦτο ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ὑψιστον μέρος τοῦ ἵπποδρομίου ἕνθα ὑπῆρχε

συρφετός τραπέζων, σχοινίων, μογλών μετ'άπα-
στραπτωσών χαλκίνων σφαιρών.

Ήντα ταῦτα μετὰ προσοχῆς ἐξήταξεν ἡ
Ζέττα καὶ ἀμφέβαλε περὶ τῆς στερεότητός των.

Ζ'.

Τὸ ἵπποδρόμιον ἐβίβη κόσμου καὶ ὑπὸ τοῦς
ἤχους βαλλισμοῦ βραδέος ὁ Ἰάκωβος ἐνερανίσθη
ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἦτο ὠραιοῦς, ὡς τις Θεὸς ἐν τῇ ἐκ μέλανος
ὀλοσφαιρικοῦ περιβολῇ του ἥτις ἀνεδεικνυεν ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ σῶμα.

Ἄφου ἐχαμέτισε φιλοφρόνως τὸ χειροκροτοῦν
πλήθος ἀνεπήδησε τὸ μικρὸς σχοινοῦ τινὸς δι-
τήκοντος μέχρι τῆς τραπέζης του. Τὰ προει-
σαγωγικὰ γυμνάσια ἐξετελέσθησαν ἐν μέσῳ
ἐπευφημιῶν. Ἠγαπάτο ὑπερβαλλόντως πρὸς
τοῦ πλήθους ὁ ἐξοχος αὐτός γυμναστής ἦτο δὲ
τῇ ἀληθείᾳ, μοναδικὴ ἀπολαυσὶς νὰ θεᾷται τις
κινούμενον τὸ εὐκαμπτον ἐκεῖνο σῶμα, εἰς λυ-
γγραῖς κινήσεις ἐκτελουμέναι μετ' ἀπαρμιλλοῦ
ἀκριθείας.

Μετὰ μικρὸν ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσεν. Ἐδίδετο
ὁ «Ἥλος» νέον γύμνασμα ὅπερ κατέθειλε τοῦς
θεατάς. Τὸ μέρος τοῦ Ἰακώβου ἦτο λίαν δυ-
σχερές. Ἐχων τὴν κεφαλὴν ἐντὸς σάκκου με-
τέβαινε ἀπὸ τῆς μιᾶς τραπέζης εἰς τὴν ἄλ-
λην, ὅτε αἰφνιδίως ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ τετα-
μένου νήματος. Αἱ δύο τραπέζαι ἐταλαντεύ-
οντο διηλεκτικῶς ὁ Ἰάκωβος, ὀρθῶς ἐπὶ μικρᾶς
τινος σανίδος, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην
ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὡς τυφλός. Τὸ κοινὸν συνε-
κράτει τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἐ-
πρόκειτο νὰ πᾶσῃ..... ἐπιπτε.....

Μία φωνὴ τρομερὰ ἤκούσθη. Παραλείψας τὸ
δεύτερον τραπέζιον, τοῦ ὁποῦ ἡ κίνησις εἶχε
κακῶς κανονισθῆ, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στηρίγματος
τῶν πρώτων θεωρείων καὶ ἐκείθεν ἐκυλίσθη ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους ὅπου ἔμεινεν ἀκίνητος.

Η'.

Ἡ Ζέττα ἠγέρθη περιδεχῆς, ὠχροτάτη, τοῦς
ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους, ἀκριβῶς ἐπὶ
τοῦ μέρους, ἐνθα συνέβη τὸ δυστύχημα, καὶ με-
τὰ τινα στιγμὴν εἶδε μεταφερόμενον τὸ ἀδρα-
νὲς τοῦ φίλου τῆς σῶμα. Δραξαμένη δὲ τοῦ
βραχίονος τῆς μητρός της.

— Ἐλθέ, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Αἱ δύο γυναικες διασχίζουσαι τὸ πλήθος ἐ-
φθασαν εἰς τὰ ἵπποστάσια. Ἐκείθεν δὲ μὴ δυ-
νάμεναι νὰ προχωρήσωσι, τῆς εἰσόδου ἀπηγορευ-
μένης οὕτως, ἔμειναν ἐπ' ἀρκετὸν, διαπυθνόμε-
ναι τὰ κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰακώβου.

Οὐδεὶς ἐγνώριζέ τι περὶ αὐτοῦ. Ἐν τῆσει ἡ
κ. Φλώρα ἰδούσα γελωτοποιεῖν τινα, τὸν ὅποιον
ἐγνώριζεν ὡς φίλον τοῦ Ἰακώβου, ἐξερχόμενον
τοῦ καπηλείου, ἐν ᾧ εἶχον μεταφέρει τὸν τραυ-
μαυτίαν, τὸν ἐκάλεσεν.

— Εὐτυχῶς τὰ ἐνδύματα καὶ ἐν γέει τὰ μα-
λακὰ σκεῦη τὰ εἰς τὸ μέρος τῆς πτώσεως ὑπάρ-
χοντα, ἀπετόξευσαν τὸ ἀναιμενόμενον οἰκτρὸν
ἀποτέλεσμα, εἶπεν ὁ γελωτοποιός, τρέμων ἐπι-
ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἔχων τεταραχμένον τὸ
ὑπὸ τὸ ψιμμύθιον πρόσωπόν του. Ὁ ἰατρός ἐγ-
γυᾶται δι' αὐτὸν, προσέθηκεν, ἀλλὰ μόνον θὰ
μείνη χωλός καὶ δὲν θὰ δυνηθῆ πλέον νὰ με-
τέλθῃ τὸ ἐπάγγελμά του. Πτωχὲ νεανία!

Ἡ κυρία Φλώρα ἠτένιζε συνεχῶς τὴν κάτω-
χρον Ζέτταν προσέβλεπεν εἰς τὸν ὀμιλοῦντα ὡσεὶ
θέλουσα νὰ βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν
λεγομένων του.

Τέλος ἀνεφώνησεν :

— Ἐπιστρέφωμεν.

Καὶ εὐχαριστήτασα τὸν γελωτοποιὸν διὰ
νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἀνεχώρησε.

Θ'.

Χωρὶς νὰ ὀμιλῶσι πρὸς ἀλλήλας αἱ δύο γυ-
ναῖκες διήλθον τὸ πεδίον τῆς πανηγύρεως. Ὁ-
σαύτως ἐν σιγῇ ἀνῆλθον τὴν μικρὴν ξυλίνην
κλίμακα. Ὅταν ἡ κ. Φλώρα ἤναψε φῶς καὶ παρε-
τήρησε τὴν Κίτταν καθήμενην πλησίον τῆς κλί-
νης τῆς καὶ βεδυθισμένην εἰς σκέψεις μὲ πα-
ράδοξον μειδίμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐφοβήθη, καὶ
πλησιάσασα :

— Τί σκέπτεσαι μικρούλα; τῆ εἶπεν, ὡσεὶ
θέλουσα νὰ εἰσδύη εἰς τὰς σκέψεις τῆς θυγα-
τρός της. Καὶ ἡ Ζέττα στηρίζουσα τὴν χεῖρα
αὐτῆς κεφαλὴν, ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρός της :
Σκέπτομαι... ὅτι τῶρα δύναμαι νὰ ὑπανδρευθῶ
τὸν Ἰάκωβον.

Λουκία Τσ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Παραδεισίου»

(Ἐκ τῶν παρασκηνίων)

Παραλείποντες πολλὰς ἀσχημίας λαμβανού-
σας χώραν, καὶ ὡς ἀντελήφθημεν οὐχὶ πλέον ἐκ
τῶν παρασκηνίων ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ προκύ-
λιον τοῦ θεάτρου, λαμβάνομεν τὸν λόγον διὰ
τὸν Τραγουδιστὴν τοῦ κ. Πολέμη, τὸ μονό-
πρακτον αὐτὸ εἰδύλλιον, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν
γνώμην μας χάνει πολὺ περιστανόμενον. Ὡς
εἰδύλλιον καὶ χάριτος καὶ γλαφυρότητος δὲν
στερεῖται ἀν καὶ πολλὰ περιττὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλ'

ὑπὸ δραματικὴν ἐποψιν... νομίζομεν ὅτι καλῶς
θὰ ἐπραττεν ὁ κ. Πολέμης νὰ ἀπέφυγε ἀπὸ
τοῦ νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τοῦτο. Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν
ἐκαμον τίποτε, ἀλλὰ τοῦς δικαιούμεν διότι
οὐδὲν εἶχον νὰ κάμουν. Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον, νο-
μίζομεν, εἶχον νὰ κάμουν, ἦτο, νὰ δεῖξουν μικρὰν
φιλοτιμίαν μελετώντες καλλίτερον τὰ μέρη
των καὶ νὰ ὄσιν ἔστω καὶ ὀλίγοι κίτοχοι αὐ-
τῶν ὑπὸ σκηνακτικὴν ἐποψιν.

Ἄκτις ἐν σκότει. Μόνον ἀκτινὴ ἐν τῷ
σκότει τοῦτο εἶδομεν τὸν κ. Πεζόδρομον. Ὅχι
μόνον τὸν ἐθαυμάσαμεν, ἀλλὰ τὸν κατεφάγομεν.
Τέλειος τύπος κουτσάβακροῦ, καὶ δικαίως ὁ κ.
Κορομηλάς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου, ἐνθουσι-
σθεὶς, ὡς ἐμαχόμεν, ἐκ τῆς ἀπαραμίλλου ἐπι-
τυχίας τοῦ ἠθοποιοῦ τούτου, ἀπερίσσειαν, ἀγνο-
οῦμεν ὅμως ἂν θὰ δυνηθῆ, νὰ συγγράψῃ νέον
δράμα ἐν ᾧ νὰ δρᾷ κουτσάβακρος τις ὃν νὰ
ὑποδύθῃ ὁ κ. Πεζόδρομος.

Περὶ τοῦ δράματος, ἐκτιμῶντες τὴν ἐν ἄλ-
λοις ἀξίαν τοῦ κ. Κορομηλά, δὲν ὀμιλοῦμεν
οὐδὲ συγκριτικῶς πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ ἔργου.

Οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ ἐπραξαν τὸ κατὰ δύ-
ναμιν.

Εἰς τὴν τὸ πρῶτον διδαχθεῖσαν κωμωδίαν
ὁ Λυχνουστάτης συνιστῶμεν ὀλίγον περισ-
σοτέρην μελέτην εἰς τοῦς λαβόντας μέρη ἠθο-
ποιούς, διότι πλὴν τοῦ κ. Βονασέρη, οἱ ἄλλοι...
οἱ ἄλλοι ἦσαν ἄλλοι.

Ἡ κωμωδία αὕτη ἦρσε πολὺ, ἂν καὶ ὑπάρ-
χουν τινὰ ψεκτὰ ἐν αὐτῇ. Μόλον ὅτι δὲ πα-
ρουσιάσθη ὡς μετάφρασις, γνωρίζομεν κάλλιστα
ὅτι εἶναι πρωτότυπος, ἔργον τοῦ κ. Ι. Δεληκα-
τερίνη, ὃν καὶ ἐγκαρδίως συγχαίρομεν, διότι
ὁμολογουμένως εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων μονο-
πράκτων κωμωδιῶν.

Ἐς τὰ πεταχτὰ **Κιδράκι.**

Θέατρον «Ὁμονοίας.»

Οἱ Ἡρωικοῦθραι τοῦ κ. Καλαποθάκη πα-
ρεστάθησαν χθές, τροποποιημένοι κατὰ τὰς
φράσεις καὶ τὴν μουσικὴν καὶ λοιπά. Ἐλειψε
καὶ ἡ ἀνευ λόγου εἰσοδὸς χοροῦ ἐξ ἀνδρῶν μετὰ
σημαίας, καὶ αἱ πρὸς τὸν Τζανῆν ὕβρεις, ἐν
αὐτῷ τῷ ἀσώλῳ τῆς οἰκίας του, καὶ τινες
ἀπρεπεῖς εὐφυολογίαι. Τὸ ἔργον ἐν γένει ἦρσε
χθές, ὡς παρεστάθη. Μετὰ χαρᾶς βλέπομεν ὅτι
ὁ κ. Καλαποθάκης, εὐχαρίστως προσέχει εἰς τὰς
ἐλλειπνεῖς τῶν φίλων του συμβουλὰς καὶ δὲν
ἔχει τὸ: Αὐτὸς ἔφη τῶν λοιπῶν ἐλλήνων συγ-
γραφέων.

Συναυλία Γκιζα, ἐν Κηφισσιᾷ.

Δὲν δύναμεθα νὰ περιγράψωμεν τὴν μαγεῖαν
ἢν ἠθάνθημεν, τὴν παρελθούσαν Πέμπτην,
παραστάντες εἰς τὴν ἐν τῷ Μεγάλῳ ξενοδοχείῳ
τῆς Κηφισσιᾶς δοθείσαν συναυλίαν τοῦ ἐξόχου
πλαγκυλιστοῦ κ. Εὐρυσθένους Γκιζα, τῆ συμ-
πραξεί τοῦ ἐπίσης ἐξόχου πλαγκυλιστοῦ κ.
Μπελομπόνο, τοῦ βαρβιτιστοῦ κ. Γαϊδαμβόεργερ,
καὶ τοῦ κλειδοκουμβαλιστοῦ κ. Βελουδίου. Ἰδίως
μᾶς κατέθελεν τὰ ὑπὸ μόνου τοῦ κ. Γκιζα
ἐκτελεσθέντα *Hirten idyllo* καὶ *Caprice ori-
ental*.

Ἐν ἄτοπον παρετηρήσαμεν ὅτι τὰ πλείετα
τῶν τεμαχίων ἦσαν Γερμανικὰ καὶ οὐδὲν Γκα-
λικόν· ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ τὸ χιρρίζομεν, διότι οὐ-
δέποτε ἐπενέδημεν εἰς τὰ περι ἐξωτέρων πα-
λιτικῆς φρονήματα τῶν ὀμιλούντων μᾶς· ἐ-
πειραξεν ὅμως εἰς τὰ κείρια τῶν ἠθοποιῶν μας
φιλοτιμίαν, ἡ παντελής ἔλλειψις ἐνός, εὐλαχί-
στου ἔστω, ἐλληνικοῦ τεμαχίου. Ἄν σὰς εἶπω-
μεν ὅτι οὔτε εἰς τὴν ἐναρξίν, οὔτε εἰς τὸ τέλος
τῆς συναυλίας, ἠκούσαμεν τὸν Ἑθνικὸν μας Ὑ-
μνον, βεβαίως δὲν θὰ μᾶς πιστεύητε· καὶ ἐν
τούτοις εἶναι ἀληθέστατον. Καὶ ἡ Ἑλλὰς τὸν
καμαρώνει. Καὶ ἡ Ἑλλὰς τρέχει μετ' ἑθνικῆς
ὑπερηφανίας εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν Κηφισσιάν,
εἰς τὸν ἄλλον κόσμον θὰ ἐπήγγινε, διὰ νὰ ἀ-
κούσῃ, ποῖον; ἕνα κοινὸν μουσικὸν θεάτρου τι-
νὸς τοῦ Ἀμβούργου.

Μεριστοφελής.

**ΕΠΙ Τῆς ΜΝΗΣΕΙΑς Τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ
ΕΛΕΝΗΣ Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ**

Χορεύουσι τῆς καλλονῆς αἱ νύμφαι εἰς τὰ δάση
Καὶ ὕμνους ψάλλουσι γλαυκῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν σου
Κ' αἱ νύμφαι τῆς νεότητος αὐλοῦσιν ἐν ἐκστάσει
Καὶ ἐορτάζουν χαίρουσαι, Ἑλένη, τὴν μνηστειάν σου

Πολλὰ γλυκύφθογγα πτηνὰ θεοῦς εὐχὰς σοῦ ψάλλουν
καὶ τὸ ρυθμὸν πῶς ἠγαπᾷ περὶ χάριν σου θαρρεῖς,
τὰ ρόδα, ὡς αἱ παρειαὶ αἱ ἰδικαὶ σου, θάλλουν,
καὶ μειδιᾷ ὁ οὐρανὸς γλαυκός, περιχαρής

Θέλω τοὺς ὕμνους μου κ' ἐγὼ μ' ἐκείνη νὰ ἐνώσω
ἀλλ' ὅμως δὲν ἀκούσεται... γι' αὐτὸ δεῖλά - δεῖλά,
ἀπ' τὴν καρδίᾳ μου μὴν εὐχῆν, Ἑλένη, θὰ σοῦ δώσω,
«Νὰ ζήσης ἔτη εὐτυχῆ, εὐδαίμονα, πολλὰ»

Κίμπες.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Τί ἔκαμεν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀφοῦ ἐ-
θεσε τὸν πρῶτον πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς
Ἀμερικῆς :

Δελτάρια.... άνευ πληρωμής

Ι. Β. Γ. "Ανδρ. "Οχι. Μέτρον άτεχνον, δημοικα-
ταλξίαι ότεχνώτεροι — Καν. Δούκα "Επίσης —
Οίταϊον. "Υπάτην. "Επίσης. — "Αναλφάβητον
Πάτρας. Χαιρομεν διότι ήνοήσατε τώ πνεύμα τής
«Οίκονειίας». Τό δημοσιευθέν διήγημά σας μάς κα-
τεμάγευσε. Συγγνώμη, διά τήν μη τήρησιν τών εί-
σαγωγικών τήν αίτιαν τούτου και άλλα τινά θά σάς
τά γράψωμεν ταχυδρομικώς. Καί τά άλλα πολύ ώραία.
"Οα θά δημοσιευθοῦν. Τήν Τρίτην έλαβον και άλλα.
Προτιμώμεν τά "Ισπανικά. Σάς εύχαριστοῦμεν διά
ταδς ύπερ τής «Οίκονειίας» κόπους σας. — Δίκ. Δέν
δυναμέθα ν' αναγνώσωμεν λέξεις τινάς πρέπει νά σάς
ιδάμεν όπως δημοσιευθῆ είς προσεχές φύλλον. — Π.
Ι. Μ. "Αρταν. Μετά τήν προσθήκην ήν εκάμετε, τό
εργον σας δημοσιευθησεται προσεχώς. — Πεπέρεϊ.
«Τῷ τραγῳδ̄ έριφος έλεγεν: ὦ πάτερ μου οί μάγειροι
άπέθανον κακέϊνος είπεν: οὐαί σοι, τέκνον δι εϊς ιδιώ-
του χείρας μέλλεις έμπίπτειν.» "Ο νοῶν νοεῖτω!
"Ανυπομόνωφ. Σῦρον. Καί είς σέ με παρομιάν
θά άπαντήσωμεν, διά νά μάς ένοήσης μόνος σύ και
νά μή ήσαι άλλοτε τόσον... άνυπόμονος. «"Από τά
χτές 'ς τά σήμερα, πάει ό άντρας μου 'ς τό μύλο·
πίστε μ' μπρε γειτόνισαϊς νά παντρευτώ ή νά μεί-
νω ;» "Υπομονήν λοιπόν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελίς 11 — Στήλη 2 — Στίχος 5. Μετά
τήν λέξιν: «έξόχου», πρέπει νά προσ-
τεθῆ ή φράσις: «διά τήν "Ελλάδα».

ΤΟΙΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Θερμώς παρακαλοῦμεν τούς αλλάσσοντας τό-
πον διαμονής νά είδοποιώσι τήν Διεύθυνσιν τής
Οίκονειίας, δια νά μή χάνονται τά φύλλα,
όπερ και είς ήμάς και είς τούς Συνδρομητάς
είναι δυσάρεστον. "Εν Γαλλία, οί μεταβάλλον-
τες διαμονήν, πληρώνουσι 50 λεπτά είς τήν
διεύθυνσιν τής εφημερίδος διά τήν τύπωσιν τής
ταινίας κλπ. έξοδα και κόπους. ήμεϊς οὐδέν ά-
παιτοῦμεν ή 10 λεπτά δι' έν δελτάριον, δι' ό
θά μάς είδοποιήσουν.

"Επίσης παρακαλοῦνται οί τυχόν μη λαμβά-
νοντες ή χάνοντες φύλλον τι και έχοντες ανάγκη-
κην τούτου, νά τό ζητώσι άπό τό γραφεϊόν μας,
είτε προφορικώς, είτε έγγραφως, έντός μηνός,
τό πολύ, διότι άργότερα θά μάς ήναι δύσκολον
νά τούς εύχαριστώμεν.

Μετά παρέλευσιν ενός μηνός άπό τής ημερο-
μηνίας του αίτουμένου φύλλου, οί έχοντες ανάγκη-
κην τούτου θά μάς άποστέλλωσι, σύν τή αίτήσει
των και 15 λεπτά δι' εκαστον φύλλον, είς γραμ-
ματόσημα ή άλλως πως.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικόν έκδιδόμενον κατά Πέμπτην.

Γραφεϊον: "Οδός Δεληγεώργη αριθ. 36 — Με-
ταξυ τών ὁδών Πειραιώς και Πελοποννήσου.

Διευθυντής και εκδότης: "Ιω. Π. Χρυ-
σανθόπουλος.

Συνδρομή έτησία και προπληρωτέα: "Εν
"Ελλάδι ὁρ 6. — "Εκτός τής "Ελλάδος φρ. χρ. 10.

Τιμή φύλλου: Δεπτά 15.

Τιμή άγγελιων: 5 λεπτά δι' εκάστην λέξιν

**Οί προπληρώνοντες νέοι συνδρο-
μηταί λαμβάνουσι δωρεάν τάς «"Ε-
παγγελίας», μυθιστόρημα του Jules
Case, μεταφρασθέν εκ τής 6ης Γαλ-
λικής εκδόσεως.**

("Εκ τής Διευθύνσεως)

"Ενοικιάζεται τό άνω πάτωμα τής έν-
ὁδῳ Δεληγεώργη, αρ. 36 οίκίας του κ. Χρυ-
σανθοπούλου, περιεχούσης 6 εύρύχωρα δωμάτια,
κουζίνα, ταρράτσαν, άποθήκην, ὕδωρ πόσιμον,
πλυσταρείον και λοιπά χρεϊώδη.

Πληροφορίαι είς τό γραφεϊον τής «Οίκο-
γενείας».

Νεᾶνες, πτυχιούχος τής ένταῦθα Γαλλι-
κῆς Σχολῆς με βαθμόν α"Αριστα», ζητεϊ θέ-
σιν διδασκαλίσεως τής Γαλλικῆς, παρ' οίκο-
γενεία ή σχολείω. "Η Διεύθυνσις τής «Οίκονε-
γενείας τήν συνιστᾷ άνευδοκίστως. Πληροφορίαι
παρ' ήμϊν.

Νέος, έγγράμματος ζητεϊ θέσιν Οικονό-
μου ή φροντιστοῦ παρὰ τινι οίκία ή κατα-
στήματι. Η «Οίκονγενεία» τόν συνιστᾷ ὁλο-
ψύχως.

Τά λαμπρότερα Θεσσαλικά καπνά ὑ-
πάρχουν είς τό καπνοπωλεϊον του κ.
"Αποστ. Ραπτάκη.

Πλησίον τής οίκίας του κ. πρωθυ-
πουργου.

Τά εκλεκτότερα παγωτά έχει ό κ. Ζα-
βορίτης.

Κάτωθεν του "Υπουργ. τής Δικαιο-
σύνης.